

MİNE SOTA

müsait işte orası
Burası!!!
**Bi yerde
gülecek
var!**

müsait
bi yerde
gülecek
var!

mine sota

Yayın Yönetmeni: Savaş Özdemir
Kapak İllustrasyon: Brett Lamb
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
İç Tasarım: Nur Kayaalp

1-6. baskılar Carpe Diem Yayınları
tarafından yapılmıştır.

9. Baskı/Ocak 2019

Uluslararası Seri No: (ISBN) 978-605-08-2250-2

9 786050 822502

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cd.

No:5 Fatih/İstanbul

Telefon (0212) 511 24 24

E-posta bilgi@gentimas.com

Baskı ve Cilt: Çınar Matbaacılık

Sertifika No 12683

Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. No:34

Bağcılar / İstanbul

Tel (0212) 628 96 00

TİMAŞ YAYINLARI / 4020

GÜL KEYFİM GÜL / 1

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İçindekiler

eyvahh!	16
mahallemizin çocuğu volkan.....	18
günaamı almayın lütfen.....	22
oturmaya mı geldik ayol	25
tiraci komik macide.....	27
mecmua da ne oliyore?!	29
size dediiim gafillerrr!.....	32
itina ile kulp takılır.....	37
yırtarım bu ozonu ben	40
kelaynaklar yoksa biz de yokuz	43
küresel felaketin tek sebebi.....	47
faik bey ve öşeleği de gelmişler çistak.....	51
"bu!"	55
sahibinden atılık tüplü limuzin	59
mır mır mırır!	62
bin ihtimal daha var. o daa!	66
ay ocakta istakozum var!.....	72
sayın kuçu kuçu	76
sevap demek günah mıdır?.....	81
?????	85
sözümde dururum bilirsin.....	89
sinir mahvedici kahırlar kumpanyası	93
ölmüyorum işte var mı diyeceğin!.....	96
şaziyeniz kurban olsun size!	100
büyütmeyin bi şeyi	104
alo! kimle görüşemiyorum?	107
matineye niyet, kezban'a kismet.....	113
yürümeyen merdiven.....	117
napolyon handan	120
meraba ağaç nasılsın?	124
babam bana alaman çukulatası getirecek	128
zapitik tv sunar!	131
al birini vur ötekine	135
sürrealist fırıncı.....	138
kaçıl susam kaçıl.....	142
burnumla baloncuk çıkartırım	146
bir horozun gözyaşları	151
ve di end... ..	156

“Şimdi bir son dakika haberi veriyoruz sayın seyirciler. Dünyanın patlamasına son bir dakika kaldı. Vatandaşların yakındaki akrabalarının yanına kaçarak ya da ne bileyim ben birkaç ekmek fazla alıp, makarna falan yığarak abidik gubidik önlemler almaya kalkışıp, bu son dakikayı bari ziyan zebil etmemelerini isteyen Uzaydan Sorumlu Devlet Bakanı Yıldız Kuyrukluoğlu “N’apalım kısmet buraya kadarmış” dedi.

Yalnız bi saniye, o ne be! Özür dilerim ama özür dilemek zorundayım sayın seyirciler. Yine şimdi elimize geçen bir haberi daha şey ediyoruz. Az önceki duyuruyu duyduğu an haber merkezimize şıp diye damlayan Dursun Bırak adlı şahsın yaptığı açıklamada “Ne patlaması çatlaması ya. Yok öyle bi şey. Emlakçı ortağım Turgut Paradinli’nin oyunu bu. Akklı sıra bu yalanı yutanların korkudan ödünü pörtletip öte tarafa yollayacak da, evlerine konacak. Geçenlerdeki dünyaya ay düşecek lafını da o çıkarmıştı. Siz de bunları haber diye yaymayın el âleme ya. Önce bi bana sorun, bana” dediği bildirildi.

Ve bunun üzerine az önce verdiğimiz haber için çenemiz tutulaydı da veremeydik diyor, tüm halkımızdan özür diliyoruz. Yalnız yapımda, yayında ve rezil olmakta emeği geçen tüm haber ekibimizle beraber o Turgut olacak herife burdan bir çift lafımız olduğunu da söylemek istiyoruz. “Diliniz tutulsun sayın Turgut. Dünya kafanızda patlasın hah! Yer yarılsın da bütün o

allem kullem ederek elde ettiğiniz evlerinizi yutsun, aamin!”

Erovizyon şarkı yarışmasına “Kekliği düz ovada avlarlar” şarkısıyla katılmaya kalkan Gudubet Kafadanbacaklı adlı bir vatandaş, yetkililerce son anda fark edilip elendi sayın seyirciler. Bu muamele karşısında şoke olup hayretler içinde kalan Kafadanbacaklı, “Oysa keklik hayvanlarının haklarına dünyanın dikkatini çekmek istemiştim. Hiçbir art niyetim yoktu. Ayrıca bu şarkıyı ezberleyene kadar canım çıkmıştı. Ama hep olduğu gibi gene hakkımı yidiler. Ne diyeyim. Hakkımızda hayırlısı. Kismetse seneye kadar gaydırı gubbak Cemile’yi ezberleyip tekrar katılarak, Cemile adlı kadınların haklarına, tüm dünyanın ilgisini çekmeye çalışacağım. Çekemeyenler çatlasın hahaytt!” dedi.

Yirmi yıldır işsiz gezen Sadettin Heparar adlı vatandaş, akşamüzerine doğru uyurken, kendisini kırk beş milyar maaş, artı sosyal sigorta, artı özel makam arabasıyla çalışırken gördüğü rüyasından, “Akşamları bari uyan be ömrümün çilesi. Şimdi baban gelecek, gene yiyecen zılgıtı” demek suretiyle sarsarak uyandıran annesini, “Ya bi git ya. Senin yüzünden kendimi rüyamda bile çalışırken göremiyorum” diye var gücüyle itekleyince çarpıldı. Heparar’ın babasının basına yaptığı açıklamada, “E tabi üzüldük. Evlat sonuçta. Ama hiç olmazsa şimdi gerçek bir bahanesi oldu. Tedavisi için halkımızdan para yardımı bekliyoruz. Bugün bize, yarın size” diyerek uyanıklık ettiği bildirildi.

Yılın anketi dün akşam açıklandı sayın seyirciler. Yüz kadına sorularak gerçekleştirilen “Allah aşkına söyleyin. O danteller ne işe yarıyor?!” konulu anketin sonucunun açıklandığı Maharet Tığ adlı kadının evine, ellerinde dantel kâğıt peçetelikler, dantel çaydanlık kapağı örtüleri ve dantel flaş bellek

kılıflarıyla gelen kadınların “Bir işe yaramamıza yarıyor. Sanki gel sana fabrika kuralım, iş kadını ol dediniz de biz itiraz ettik ha. Hem size ne be!” dedikleri bildirildi.

Haberlerimiz burda sona erdi. Birazdan yayına girecek olan, önünüze gelen her şeyi seyredin sayın seyirciler. Aman kusur kalmayın oldu mu? Haydi söylee, seni nasıl sevdiğimi haydi söyleee. Neyse ya. Valla canımdan bezdim. Hadi gene hoşçakalın” gibisinden haberler sunmak istiyordum. Peki bunu niye yapmak istiyordum? Çünkü yürüme hızından ayakları birbirine dolaşan, başka hiç işi gücü yokmuşcasına milleti yine cümbür cemaat bir yerlere götürmek için organizeyşınlar yapmış olan Müjgan Yenge karşıdan bize doğru geliyordu da ondan. Onu ne zaman gelirken görsem, işte bana da böyle geliyorlardı. Ve tüm şitresli anlarımda peyda olan spikerimsi ruh halime girip, içimdeki stüdyodan saçmalı sapanlı havadisler sunmak istiyordum.

Öff! Bıkmıştım. Hatta bıkmaktan bile bıkmıştım. Müjgan Yenge acaba bu sefer bizi nerelere sürükleyecekti. Gitmeyiveririm olur biter diyemiyordum çünkü “Sen de geliyosun. Bak ölümü gör kırma beni. Oturmaya mı geldik ayol. Gezmek iyidir iyidir” diye canımın zerre kadar istemediği etkinliklere katılmam için bana gene yaka paça bir iyilik edecekti. Sadece bu da değildi. Hatır belası denen şey ne yapıp edip bir şekilde beni de bu etkinlik zincirinin halkalarına ekleyecekti.

Müjgan Yenge, civarın bir nevi amatör organizatörüydü. Amatör dediysek o kadar da değildi hani. Kendi çapında enikonu profesınıldı. Henüz büyük prodakşınların planlamacıları tarafından keşfedilmediği için böyle mahalle çapında takılıyordu işte. Yani zannedyordum ki bir fırsatını bulsa

Erovizyon şarkı yarışmasından tut, rahmetli Michael Jackson konserlerine kadar organize edebilecek vizyona, hevese, inada ve de çeneye sahipti kendisi. Birbirlerine demledikleri çay ince belli bardakla mı yoksa asortik porselen fincanla mı daha güzel içilir hususunda bile muhalefete düşüp anlayamayarak, buldukları ortamı gizliden Tayland parlamentosuna çeviren mahallelinin kadın nüfusunu, geçenlerde Nevşehir'e Peri Bacaları'na dahi götürmüştü.

Hele bir organizasyonu gelmeye görsün. İlla gezme tozma olması da gerekmezdi. Çarşıda pazarda ucuz tabak çanak satılıyor haberi mi aldı ya da zararına satış yapan bir esnaf mı keşfetti, derhal kadınlara haber uçurup hepsini boy sırasına göre hizaya dizer, hedefe doğru rap rap ilerlerdi. Ve neredeyse artık âdet olduğu üzere hepimiz yine bir akşamüstü Cemşit Abi'nin tek katlı evinin sıvası dökük balkonunda toplanmış çay içerken, "Hadi gene iyisiniz hadi. Gezmeklere götüreceğim sizi" ile başlayan tur programını açıklamak üzere yanımızda bitmişti.

"Altmışşş. Oh oh. Yetmişşş. Amaaan. Seksennn. Yandann. Doksaan, haydi kızlar. Hepinizi matineye götüreceğim matineye. Dün gece eltimgil telefon açtı. 'Abla, haber sal kadınlara hepsi gelsin. Sıkıldık evde, durmadan pişir kotar, yıka pakla yeter. Bi kadınlar matinesi varmış, gidelim de şöyle iyice bir kurtlarımızı dökelim' dedi. Kız kimler geliyomuş kimler. Dümbelek Taylan'dan tut, şu ağzıyla org çalan Ormantik Kudbettin'e, türkücü Döndü Gider'e kadar ohoo. Ha hani bi de dakkada yetmiş sekiz göbek atan bi kadın vardı ya bi zamanlar, yav hani Eksik Etek Naciye diyorlardı, o bile geliyomuş kız. Ay çok eğlenicez çokk. Na şuraya yazıyorum pişman olacaksınız."

Balkondaki kadınların hepsi cennetle müjdelenmiş gibi sevinip ellerini çırparak “Ay sen de olmasan küflenecek be Müjgan” dediler. Oynaya oynaya yaptığı bu yeni yorgunluk reklamına, gezmekle arası oldum olası açık olan biri olarak bir tek ben tip tip baktım. Ve Müjgan Yenge gece görüş dürbününe sahip gözlerini üzerime dikerek “Öf gene mi ya. Şurdan şuraya gidemem” bakışımı derhal fark etti. Ve, “Hiç bakma öyle, hiç bakma. Boşuna direnme, sen de geliyorsun” deyiverdi.

Direncimin hiçbir işe yaramayacağı konusunda haklıydı. Çünkü az sonra diğer tüm kadınlar Müjgan Yenge’nin ısrar hummasına yakalanıp “Kızım yapma be. Bak hem yürüyemiyom, bana da yardım edersin. Sen gelmesen gidemem ki” ya da “Senin şimdi gezilere mezilere gitmek istemediğini bizim beyler de biliyorlar. ‘Aferin kıza. Ağır olun biraz ağır’ falan diyorlar. Şimdi sen böyle yaparsan bizimki de yatar” vesaire vesaire gibi kancaları vicdanıma takıp nasılsa beni de peşlerinden sürükleyeceklerdi.

Kollarını balkonun kaşına dayayan Müjgan Yenge katılım şartlarını açıklamaya başladı:

“Şimdi yarın aşağıdaki anayolun ordaki köprüünün dibindeki durakta, saat tam onu yirmi beş geçe toplaşiyosunuz tamam mı? Bak öyle yok çocuum ateşlendi, bizim bey yimee geldi falan anlamam hee. Valla bırakır giderim. Geciken kabak gibi kalır ortada. Tam on buçukta araba gelecek, ona binecez. Overlokçu Binnaz’ın mahallesini geçince ilk durakta inicez. Sonra on beş dakika falan yürücez. Şöfer ara sokaklara giremem ben dedi. Bu kadar bile götürmüyordu da zor ikna ettim.”

Şu hale bak. Daha kimseye sormadan, herkes kesin geliyormuş gibi arabayı bile ayarlamıştı kadın. E o da haklıydı.

Çünkü mahallelinin kadın nüfusu zaten yeterli gezmek olsun, rüyalarında bir eğlenti tiyosu alsalar bile uyurgezer olup, gözler kapalı, kollar önde yürüyüp giderlerdi.

“Bakın şimdiden söylüyorum, kiminiz önde kiminiz arkada kalıp dağılmak yok. Toparlayamam valla. Yolun sonundaki Tıknefes Bayırı'nın başında umumi bir tuvalet var. Orada buluşuruz. Zaten eltingil ordan alcaak bizi. Sonra ver elini matine. Ayrıca kocalarınıza gidiceeniz yeri söyleyin, sonra papaz olmayalım oldu mu? İzin vermez diye yok eltingile gidiyom, yok kaynanam halı yıkıcakmış yardıma gittim gibisinden yalanlar uydurmayın. Sonra durum çakılırsa iki göbek için yuvamı yıktın diye gelmeyin bana. Dediğim gibi saat onu tam yirmi beş geçe herkes durakta olsun tamam mı?”

“Tamam yenge.”

“Kaç demiştin?”

“Onu yirmi beş geçe.”

“Tamam, hadi bakalım oldu bu iş” gibi herkesin üzerinde hizaya getirici muazzam bir etkisi vardı. O komutları sıraladı mıydı herkes itaat ederdi. Bunun dışında, mahalle halkına sünnet düğünü, nişan, kına, evlilik töreni tertip edilecekse, organizatör Müjgan Yenge derhal iş başındaydı. Hemen gidip ilk elden ona başvurulurdu. Sünnetçiye de bulur, imamı da çağırır, nişancıları düğüncüleri de mekana toplar, hatta icap ederse damat ve gelin bile bulurdu. Gerçi büyük kızının, tepesine ampuller dizilmiş, çevresine Kadri Abi'nin kahvesinden ödünç alınmış sandalyeler sıralanmış boş arsada yapılan düğününde, kız, yorgunluktan kitlenen çenesi ve elleriyle, limonata bardaklarıyla dolu masaların arasına “şaakkk!” diye düşüp bayılmış da olsa bayılırdı bu işlere.

İnsanların hayatlarını bu kadar düzene koyan, işlerini halleden bir kadın olduğu için kim bilir kendi özel yaşamı nasıl rast gidiyordur, bu kadının hiç derdi tasası yoktur diye düşünülebilirdi. Ama gel gör ki kazın ayağı hiç de öyle değildi. Kocasını, kendi tabiriyle ‘Kocatanı’ Rafet Bey, rüzgâr nerden eserse o tarafa uçacak kadar gamsız, ya da Müjgan Yenge’nin özgün tabiriyle, “Saçları kafasının içine doğru büyüye anca burnundan dışarı çıkınca fark eder. Bildiğin ot” mu desek, işte öyle sallapati bir adamdı.

“Rafet Amca, emlak vergisini yatırdın mı sen?”

“Yöoo. Geldi mi onun zamanı ya.”

“Geldi tabi ya. Geldi de geçiyor bile. Son gün haftaya salı diyorlar.”

“Hakket mi? Ne biliyim ben ya salla.””

“Doğalgaz da daha gelmedi. Gene şişiyodur. Size geldi mi?”

“Ne bilim ben ya salla, bizim hanım halletmiştir.”

“Sizin kız evleniyormuş. Öyle duydum. Ne zaman düğün?”

“He öyleymiş. Aman düğün işte canım salla.”

“Deprem olcakmış. Uzmanlar gene sallanılmaz diyorlar.”

“Hadi be, salla.”

İşte böyleydi. Hayata dair ne varsa karısı Müjgan’a doğru sallaya sallaya sanırım onu böyle her şeyden sorumlu devlet bakanı pozisyonuna getirmişti. Vakt-i zamanında sular idaresinde, sular seller gibi çalışan Müjgan Yenge, oto yıkama dükkânı bulunan bir abonenin, kendisine gelen su faturasının yüzde doksan dokuz buçuğuna itiraz ederek, sanki Müjgan Yenge faturayı kesmiş gibi faturayı ona kesmiş ve kendisini oturduğu sandalyeyle beraber yere yuvarlayıvermişti. Üç

adet kaburga kırığı ve bir adet beyin sarsıntısı sonucu emekli olmuştu. Fakat hâlâ eski mesai düzeni ve alışkanlıklarından olsa gerek, döpiyessiz kapı dışına çıkmazdı. Evde kostümü nasıl bilemiyorduk. Çünkü sabah erkenden çıkar, sürekli bir etkinlik içerisinde gününü tamamlar, gündüzün akşamla devir teslim yaptığı alacakaranlık bir saatte evinin kapısına gelirdi.

Kocası Rafet Amca ise onu her akşam, üzerindeki fanilayla, artık ağzında bile olduğunu unuttuğu sigarasını tütürerek, pencereye tünemiş bir vaziyette “Gene nerden geliyon kız kurtlu. Ha haha! Evin yolunu buldun demek. Gel hadi gel. Bu akşam da boşamayacam seni ha haha!” gibi cinnet geçirtici şakalarla karşılardı.

Gençliğinde de böyle gevşek miymiş bu adam bilmiyorduk. Fakat bir rivayete göre iş bu hale Rafet Amca'nın Müjgan Yenge'yle evlendiği ilk yıl gördüğü ve karısı için pek de hayra çıkmayan bir rüya sonucu bu hale gelmiş, geldiği gibi de kalmıştı.

Söz konusu rüyaya giren Rafet Amca'nın haminnesi torununa, “Bak evladım Rafet, o koca kafanı başına devşir. Ben doksan sene bizim herif için uğraştım didindim. Gecenin bir vakti kalkardım. Dağa odun toplamaya giderdim. Güneş doğup el âlem uyanana kadar sırtımda af bıyır eşşek yükü kadar odunla dönerdim. Bizimki eşşeğine kıyamazdı. Hepsini bana taşıttırırdı. Bak öldüm gittim hâlâ içimden atamıyorum” diye öte taraftan kendisine dert yanıtmışmış. Ve rüyanın geri kalanında da “Dünya telaşına ömür yetmez. Ben sana diyeyim, sakın didinip cırmıklama. Sen yapmazsan da yürür bu işler. Ahh sağ olaydım bilirdim ben yapacağımı ama iş işten geçti” diye eklemiştir. Güya Rafet Amca da uyanınca artık uykuya dalmadan önceki o olmamışmış. Öyle ya da böyle, Rafet Amca

yıllardır ayağına gelen topları Müjgan Yenge'ye paslayıp, hiç yorulmadan bütün golleri ona attırıyordu.

Müjgan Yenge ise, Rafet Amca'nın gamsızlığın kitabını yazacak kadar boşvermişliğinin nedeninin tamamen kendi vicdansızlığı olduğunu söylese de, bunu içten içe kabullenemeyip kocasının anlattığı rüyaya inanmak ister, dünya gözüyle hiç görmediği haminne olacak bu işgüzar kadına, "Tee oralardan yuvamı yıktı. El âlem kaynanadan çeker, ben haminneden" diye periyodik olarak söylenip, "Mezarına timsah giresice, gözlerine toprak dolasıca, nur içinde yatmayasica" gibi çeşit çeşit intizarlar ederdi.

“Ay kız sen de mi geldin, aa! Hiç de oynak birine benzemiyon hee. Hadi bakalım hayırlısı!”

Eyvah! Durağa ilk gelmiş olan kişi, şehirlerarası bir merak ağına sahip olan Didikçi Nebahat’ti.

Kendisi için her insan bir ünlem işaretiydi. Hele yolda denk gelip de selam vermeye görün, çıranız çıtır çıtır yanmıştı. Hiçbir neden olmadığı halde “Bak şimdi Nebahat Abla.. Ama bak şey.. Hayır ben öyle demedim.. Yok yaa orda bile değildim.. Ama bak valla bak” şeklinde abidik gubidik açıklamalar yapmaya başlayarak, daha ne olduğunu bile anlamadığınız olaylara dahil olup sinir bozucu bir savunma durumuna düşebilirsiniz.

Elinden hiç düşürmediği görünmez buzağı dedektörüyle dolaşır, olmayan öküzlerin altında durmadan, usanmadan kabahatli buzağılar arardı. Sanki anasından doğar doğmaz büyüyünce meşhur bir buzağı koleksiyoncusu olacağım diye ant içmişti. Her lafının ardından “Valla artık bilemem. Ateş yanmayan yerden duman çıkmaz!” şeklinde kurduğu bir cümlenin sonuna kavak kadar bir ünlem işareti dikip sizi ona toslattırabilirdi.

“Ee n’aber bakalım iyi misin? Valla her şey gelirdi de, matineye senin de gelceen aklıma gelmezdi. Afferin kııız. Hah katıl işte böyle aramıza. Yüzün gözün açılısın. Bak hele bi gidelim bizimle neler keşfedeceksin neler! Keşke daha önce aranıza katılaydım diyeceksin, ha hahaha!”

Kadınların, hayat okulu sınıflarından biraz olsun teneffüse çıkabilecekleri, iki göbecik atıp el şaklatacakları bir kadınlar matinesine değil de, sanki aksi kocaların ve geçinilemeyen kaynanaların kurban edildiği gizli bir ayine gidiyorduk.

“İyi yaptın iyi. Öyle evde otura otura yuva kurulmuyor!”

Yuva mı??! Bu bir toplu konut projesi değildi sanırım. Kurdelemi keserek ilk açılışı yapmış, gene yuvamı yapmaya(!) başlamıştı. Ve ben kafama yediğim ilk tuğlanın sersemliğiyle sordum.

“Efendim, anlamadım?”

“Olsun ben anladım, anladım. Hadi söyle, hadi. Doğru düzgün ortalarda görünme, sonra tut kadınlar matinesine geleceğim diye heveslenip durağa damla. Sen bak bakim benim gözüme bak bak bakk. Ahh seni seniii!”

Gözüne baktım. Göz yuvarlaklarından tuttuğunu koparan bir paparazzi bakıyordu. Sanki, gözlerinin yuvarlağı anahtar deliğiymiş de, oraya gözünü dayamış, etrafı dikizliyordu.

“Şimdi hiç anlamadım deme. Bak burda abla kardeş konuşuyoruz. Biz bizyiz.”

Yoo, konuşmuyorduk ki. Sadece o konuşuyordu. Ve ben “Çık da oyna” diye sahneye arkasından itilmiş bir seyirci gibi, rolümün dahi ne olduğunu bilmeden aval aval bakınarak susuyordum.

“Macide Teyze mi çağırıldı seni? Israr etti gel diye diy mi? Ee geçti mi bakalım seninkisi buralardan hıı!?! Anlat kız, ay heyecan bastı valla ah haha!”

mahallemizin çocuğu volkan

Macide Teyze, altı ay önce üzerine bastığı, torununa ait olan oyuncak kediden “miyağğvuvv!” diye bir ses çıkmasıyla, “Eyvah kedi eniğini böcürttüm, mahvettim hayvanı” diye korkarak dengesini kaybedip bir kat aşağı yuvarlanmak suretiyle kalça kemiğini üç beş yerden çıtlatan, yaşamının altmış yedinci yılını yeni doldurmuş bir teyzeydi.

Kırıklar nedeniyle yap-boza dönmüş kalçası, aylar süren inildemeler eşliğinde anca kaydığı halde, “Aman yollarda gene kırar dökerim. Neme lazım. Otururum evimde” demeyip bir de matineye mi geliyordu? Ayrıca geliyorsa da göbeği benle mi kesilmişti? Neden ısrarla beni çağırıyordu ki? Hem çağırması dahi olsa, bundan ilk benim haberimin olması gerekmiyor muydu?

Nebahat Abla bir damperli kamyon soruyu üzerime dökmüş, vereceğim cevapları duymak için vitesi boşa almış beni bekliyordu. Hepsi bir yana, benimki dediği kimdi??!

Şimdi susup kaale almasam bunun anlamı, “Hemen de nasıl sus pus oldu. Bilinmesini istemiyor demek ki” olacaktı. Saçmalama be desem, “N’ oldu, niye sinirlendi? Tabi çaktığını fark edince uyuz oldu” diyecekti. Hiçbir şey demeden uzaklaşıp gitsem, “Ay canım, utandı. Ee, ateş yanmayan yerden duman çıkmaz” diye son noktayı koyacaktı. Suratına bakıp dumur bi vaziyette anlamsızca dil çıkarsam bu seferde “Çocuk gibi dil çıkarmak mı! Anca buna mı gücün yetti? Kendini savunmaktan acizsin, tü sana be” şeklinde için için kendimi tokatlayacaktım. Aniden, “Kapa şu mağara ağzını! Uçurtma şu yarasalarını!” diye bağırıp kendisini itekleyip düşürsem, bir insanın sinirliyen kurabilmesi mümkün olmayan pek edebi bir cümle kurmuş olmamın yanı sıra, elimi Nebahat’ in sansasyonel hayal gücüne bulamış olacaktım. Kısacası aşağı tükürsem Nebahat, yukarı tükürsem Nebahat’ ti.

“Şimdi abla, sen benimki derken kimden bahsediyorsun, anlamadım ben.”

Ağzında fermuar varmış da, çekip sonsuza dek susuyormuş gibi bir hareket yaparak:

“Tamam tamam, sustum. Tabi sonuçta özel bir mesele bu. Paylaşmak istemeyebilirsin, normal. Saygı duyarım.”

Sanki konuşulacak bir şey varmış da, susmayı tercih ediyormuş gibi neyine susuyordu ki bu kadın ya. Hayır, bahsi geçen kişinin kim olduğuna dair tahminlerde bulunup şu mu bu mu desem, ardından da birini tutturup “Hayır ya yok öyle bi şey” desem, o tahminlerden de sanki benim eş aday listemdekiler bunlar bunlarmış gibi bir mana çıkarıp el âleme yayma ihtimali yüzde yüzdü.

“Nebahat Abla, bak ben Şimdi gerçekten rahatsız oldum. Sen kimden bahsediyorsun hakikaten?” diye doğrudan soruverdim.

“Ay gözünü seveyim bilmemezlikten gelme. Macide Teyze'nin torunu Volkan'ı diyorum tabii ki.”

Volkan mı? Hani Şu köpek yavrusu görse ayaklarını arkasına vurup kaçan, evde uçuŐan sineklere bile vahŐi, yırtıcı hayvan muamelesi yapıp anasına ldrten, ekmek alırken verdiği paranın üstünü saymaya çalışırken panikleyip fenalaŐarak fırınlarda düşüp bayılan, annesinin neredeyse hâlâ mama tabağıyla peŐinde dolaŐtıđı mahallemizin muhallebi çocuğu Volkan mı? Őaka mıydı bu ya!

“Sana düŐünüyorlar onu sana. Bir evin bir oğlu. Hadi gene iyisin.”

Suratına baktım. Nebahat Abla çoktan dŐn derneği kurmuş, masalara limonataları ve kurabiyeleri koymuŐ, gelinliği üzerime geçirip kırmızı kurdeleli kk altınları bağrıma dizmiŐ, “Güvercin uçuverdi, kanadını aıverdi, yar yandım amaaaaan” türküsünde seke seke oynayan milletin içinde beni melul melul baktırarak everip, baŐımı gözümü, ağzımı burnumu, elimi ayamı bađlamıŐtı bile. DüŐünde vıcır vıcır kaynaŐan çocukların patlattığı atapatlardan ürküp ikide bir sıçrayan d ağzında Volkan da tokmak kadar kravatıyla yanımda. İnsanın düŐününce bile sıkıntıdan isilik dkesini getirten bir olay için “DüŐünüyorlar” diyordu. Ha bu sanki birilerinin düŐünmesiyle olan bir Őeydi.

“Takkkkkkkkk! Karar! Gereği dŐnld. Kendisi Volkan'a gidiyor. Henüz haberi yok ama fark etmez.”